

LILIANE VANDENBROUCKE

Kunst in „Het Visserijblad” hoeft uiteraard iets met de zee te maken te hebben. Maar „de zee” is méér dan havens, vissersboten, machtige koopvaardijsschepen onder zeil of schipbreuken.

„De zee”: dat is ook het strand, de strandcultuur, de zonneklopperij met badkabinen, strandtenten en parasols. En zo belanden we bij de Oostendse kunstschilderes Liliane VANDENBROUCKE (° 1943).

In het najaar 1985 had ik het genoegen haar in te leiden in de Oostendse Galerij „Peperbusse”. Mijn inleiding begon ik als volgt:

Het wordt de hoogste tijd dat wat ik maar veralgemenend „hedendaagse realisten” zou noemen, de kans krijgen hun subtiele werken in een waardige entourage te vertonen aan de misschien wel verbaasde kunstliefhebber – kunstrijker die na alle avantgardische experimenten soms gesubsidieerd en al te dikwijls over het paard getild – die dan tot de constatie zal komen dat er daarnaast ook nog heel wat waardevol figuratief werk gepresenteerd wordt, waarbij we uiteraard niet op het oog hebben het knoeiwerk van bepaalde artiesten - landschapjes - vissersboten - kippen en schapen.

Er zijn daarentegen inderdaad heden ten dage nog talenten die „echt kunnen schilderen”, hun eigen wereld, die van 1985 op hun manier figuratief interpreteren, en daarbij niets aan het toeval overlaten.

Ik denk hierbij aan Nederlanders als Anneke VAN BRUSSEL, Theo VOORZAAT, Olav VAN OVERBEEK, Herman VAN ROSSUM, bij ons een WITTEVRONGEL, Willem DOLFIJN, Petrus VALCKX. Ook aan Liliane.

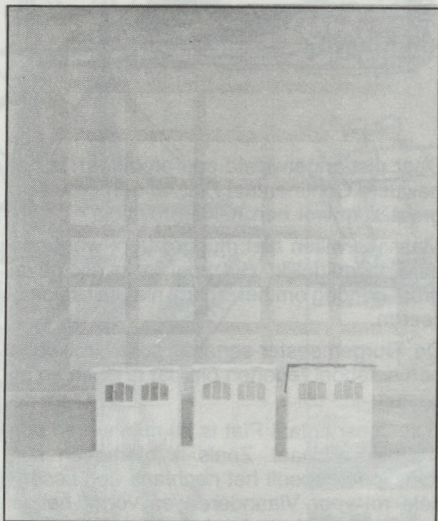
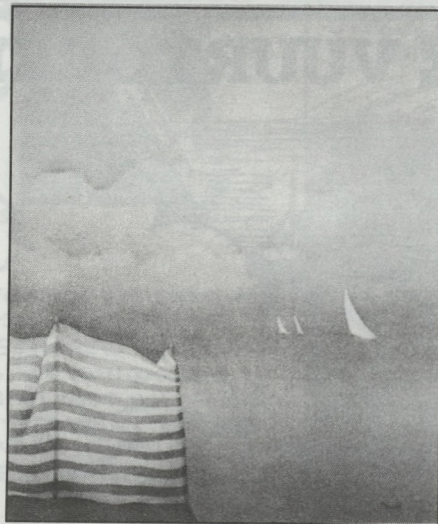
En ik meen dat de tijd me ergens gelijk aan 't geven is: moderne galerijen, jongere kunstcritici herontdekken het realisme, waarbij dat realisme dan wel een interpretatie is van onze moderne wereld: of geen velden met pittoreske trekpaarden, maar met tractoren. Actualiteit dus!

In 1979, 5 uitgaven van de TEVO-amateurschilderwedstrijd geleden, vóór de zege van ene WAUTERS, ene DE CONINCK, ene ABSOLON, was Liliane VANDENBROUCKE nog een volslagen onbekende: vlijtige leerlinge van de Oostendse Academie. Beloftevol, dat wel.

Toen kwam de bekroning door een enthousiaste jury. Deuren gingen open: belangstelling in de pers, stimulansen, de aanmoedi-

ging om door te gaan, een spontane – ik druk wel op het woord spontane – aankoop door de toenmalige conservator van het Oostendse Museum, de Heer Frank EDEBAU die – ik herinner me het nog goed – erg lovend sprak over LILIANE'S frisse aquarellen van toen. Exposities volgden, individueel en in groep.

Eén zaak valt onmiddellijk op in het werk van Liliane: de onmiddellijke herkenbaarheid van thematiek, stijl:

Het is de wereld van de dijk, het strand, de zee, afgezoomd door een poësiarme muur van appartementsgebouwen, de zeeweringen, de badkabinen, de zonnententen, de rustbanken... Deze beperking in onderwerp legde de artieste zichzelf op. Dat dwingt haar steeds te variëren met die weinige gegevens, ze compositorisch uit te buiten, diverse aspecten ervan te belichten, combinaties te bedenken.

Met een feilloos gevoel voor essentie laat ze daarbij nodeloze details weg. Ze slaagt erin een stukje Oostendse alledaagsheid bijna iets geheimzinnigs mee te geven, het op te tillen, ja, er een tijdloze allure aan te geven.

Waarom die thema's? In een interview in Kunst-Kontakt, n.a.v. haar individuele tentoonstelling in de Peperbusse, gaf ze zelf het antwoord, waaruit ik even citeer:

„Ik en de zee... ..Ik ben hier geboren, wandel graag op 't hard zand... ..Ik ben gebeten door zee en strand... Terplaatse komt er dan die sfeer bij die ik onderga. Thuis probeer ik die weer te geven”.

Men moet inderdaad op het strand zijn, tussen de kabinen, alleen, wanneer de grote stroom dagjestoeristen alweer huiswaarts is om zelf enigzins de VANDENBROUCKE-sfeer te ondergaan: rust na de drukte, een zekere sereniteit, een vleugje magisch-realistische geladenheid zelfs: die stilte, waar alles toch roept om mensen.

In de aquarellen, etsen en olies van Liliane VANDENBROUCKE speurt u vergeefs naar dramatiek, heftige bewogenheid, een verhaal. Het is een wereld vol eenvoud en evenwicht die ze evoceert, geschraagd door een gedegen technisch kunnen.

Eenvoud en evenwicht die ook aan haar – als mens – zo eigen is.

In het interview waarop ik allueerde zei ze nog: „Ik kan mijn werk moeilijk uitleggen: ik heb het al op papier verteld. Ik vind het zinloos er veel woorden aan te spenderen”. Haar werk is inderdaad zichzelf, refereert naar atmosfeer en sites die ons allen, kustmensen gekend zijn, gezien door haar artistiek temperament.

Wanneer u even langs loopt in de Stadsbibliotheek Oostende, dan zie je in de leeszaal twee aquarellen van Liliane hangen. Ze zijn de moeite waard.

Norbert HOSTYN

